

## Arrest

nr. 222 049 van 28 mei 2019  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX  
Italiëlei 213 bus 15  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 22 september 2011 het Belgische grondgebied. Hij is in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum lang verblijf (type D), geldig van 15 september 2011 tot 14 september 2012. Het visum werd hem toegestaan voor het volgen van studies aan de Vrije Universiteit Brussel, meer bepaald de richting "*Master of science in Management*".

1.2. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart, die jaarlijks wordt verlengd.

1.3. Op 6 februari 2015 behaalt verzoeker zijn diploma voor de gevolgde opleiding *“Master of science in Management”*.

1.4. Verzoeker schrijft zich voor het academiejaar 2015-2016 in aan de Odisee Hogeschool voor het volgen van het postgraduaat programma *“Information Systems Management”*. Voor het academiejaar 2016-2017 schrijft hij zich opnieuw in voor deze opleiding, net zoals in het academiejaar 2017-2018.

1.5. Verzoeker wordt een laatste verlenging van zijn A-kaart toegestaan tot 31 oktober 2018. Hij meldt zich op 27 september 2018 aan bij de administratieve diensten van de stad Mortsel voor een nieuwe verlenging van zijn verblijf als student.

1.6. Op 21 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 5 februari 2019 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;*

*Overwegende dat de genaamde [F., I.A.]  
geboren te [...], op (in) [...],  
van Kameroen nationaliteit,  
verblijvende te [...]  
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren.*

#### **REDEN VAN BESLISSING :**

*Artikel 61, §2, 1° van de wet van 15.12.1980: “De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :*

*1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument”;*

*Overwegende dat betrokkene in 2012 naar België kwam met een geldig visum D voor studies aan de vrije Universiteit van Brussel; dat betrokkene daar de richting Master of science in management volgde en op 13.02.2015 het diploma behaalde voor deze richting.*

*Overwegende dat betrokkene daarop een postgraduaat programma information systems management volgde aan Odisee, maar niet slaagde in het vorig academiejaar 2017/2018 voor deze richting.*

*Overwegende dat betrokkene zich voor het huidig academiejaar 2018/2019 heeft ingeschreven in een taaljaar Nederlands voor anderstaligen aan Universiteit Antwerpen.*

*Overwegende dat de richting postgraduaat programma information systems management aan Odisee een Engelstalige opleiding is.*

*Overwegende dat betrokkene ons geen enkele motivering voorlegt waarom hij dit taaljaar wil volgen en wat zijn studieplannen zijn in een volgend academiejaar, terwijl er op het inschrijvingsattest van Linguapolis duidelijk vermeld staat “jaaropleiding ter voorbereiding van een academische studie in Vlaanderen”.*

*Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene vervallen is op 31.10.2018.*

*Bijgevolg voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student.*

*Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen*

vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

*In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 58 en 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

*"Verzoeker wordt bevolen het land te verlaten omdat hij zich heeft ingeschreven voor een taaljaar Nederlands, terwijl de richting postgraduaat information systems management aan Odisee een Engelstalige opleiding is.*

*Verzoeker volgt momenteel inderdaad een taaljaar Nederlands.*

*Hij maakte de overschakeling echter in de oprechte veronderstelling dat deze gelegitimeerd was, en dit met het oog op de opleiding Master in het informatiemanagement, dat volledig aansluit bij de eerder gevolgde studies in het Engels "information systems management", welke hij met succes voltooide, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld.*

*Het attest voldoet aan de voorwaarden van artikel 59 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toonde bij de aanvraag tot verlenging van zijn verblijf aan dat hij voldoet aan alle voorwaarden gesteld door artikel 58 van de Vreemdelingenwet.*

*In deze omstandigheden kon verwerende partij verzoeker niet bevelen het grondgebied te verlaten zonder ook maar een verwittiging of vraag tot uitleg bij de studievordering aan hem te richten. Dergelijke handelswijze is onredelijk en onzorgvuldig.*

*Gezien de universitaire verklaring d.d. 26 september 2018 en het vervullen van alle andere wettelijke voorwaarden, kon verzoeker er rechtmatig op vertrouwen dat zijn verblijfsmachtiging zou worden verlengd. Met de bestreden beslissing schendt verwerende partij dan ook het vertrouwensbeginsel.*

*De bestreden beslissing stelt dat ze is genomen op grond van artikel 61, § 2,1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet:*

*"§ 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten: 1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;"*

*Het is echter niet zo dat verzoeker zijn verblijf verlengde terwijl hij niet in het bezit was van een regelmatig verblijfsdocument. Verzoeker vroeg op regelmatige wijze een verlenging van zijn verblijfsmachtiging aan. Zijn studies voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 58 ev. Vw.*

*De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.*

*Volledigheidshalve voegt verzoeker er nog aan toe dat hij echter wel slaagde voor de Engelstalige opleiding 'information systems management' en zijn studies verder zet in dezelfde richting weliswaar nu verder in het Nederlands met het oog op de opleiding 'Master in het informatiemanagement'. Hij ging er daarom vanuit dat zijn verblijfssituatie in orde was en had er niet aan kunnen denken dat de omschakeling naar een andere studie door verwerende partij niet zou worden toegestaan.*

*Mocht verwerende partij zorgvuldig en redelijk gehandeld hebben, had zij op zijn minst verzoekster kunnen contacteren zodra zij op de hoogte was van de omschakeling van studies. De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. " (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)*

*Het redelijkheidsbeginsel verplicht verwerende partij om beslissingen te nemen die niet in kennelijke wanverhouding staan tot het doel van verwerende partij. Voor het nemen van de beslissing moeten de verschillende belangen worden afgewogen. Nergens uit de beslissing of het dossier blijkt dat dit gebeurde. In tegendeel, verzoeker wordt bevolen het land te verlaten terwijl hij aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf als student voldoet en volop aan zijn studies bezig is.*

*Aangezien de aanvraag tot verlenging werd ingediend vanuit regelmatig verblijf en de nieuwe studies van verzoeker perfect kunnen voldoen aan de wettelijke voorwaarden, had verwerende partij zijn verblijf kunnen en moeten verlengen.*

*Om al deze redenen schendt verwerende partij de hierboven aangehaalde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”*

2.1.2. Waar hij de schending inroept van de motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoeker er blijk van geeft de motieven in rechte en in feite die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen te kennen, waardoor moet worden aangenomen dat hij doelt op een miskenning van de materiële motiveringsplicht en niet van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen van de eveneens geschonden geachte artikelen 58 en 61 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:*

*1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;*

*2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;*

*3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;*

*4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.*

*Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.*

*De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”*

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

*“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.*

*Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.*

*In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatige leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.*

*Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”*

Artikel 61 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

*“§ 1 De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:*

*1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;*

*2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;*

*3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.*

*Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.*

*Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.*

*De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast.*

*§ 2 De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:*

*1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;*

*2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;*

*3° wanneer hij zelf of een lid van zijn gezin bedoeld in artikel 10bis, § 1, dat met hem samenleeft, financiële steun genoten heeft, verleend door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waarvan het totaalbedrag, berekend over een periode van twaalf maanden die voorafgaan aan de maand waarin het bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, meer dan het drievoudige bedraagt van het maandelijks bedrag van het bestaansminimum, vastgesteld overeenkomstig artikel 2, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum en voor zover die hulp niet werd terugbetaald binnen zes maanden na de uitkering van de laatste maandelijksse hulp.*

*§ 3 Al naargelang van het geval kan de Minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies.*

*In al de gevallen vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten welke paragraaf werd toegepast.”*

Er moet worden aangenomen dat deze bepalingen een omzetting zijn van de richtlijn 2004/114/EG van de Raad van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of vrijwilligerswerk. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder “student” verstaan de “onderdaan van een derde land die door een hogeronderwijsinstelling is aangenomen en is toegelaten tot het grondgebied van een lidstaat om bij wijze van hoofdactiviteit een voltijdse studie te volgen die wordt afgesloten met een door de lidstaat erkend getuigschrift van hoger onderwijs, waaronder een diploma, titel of doctoraal niveau aan een hogeronderwijsinstelling, en eventueel is voorafgegaan door een opleiding ter voorbereiding op dergelijk onderwijs overeenkomstig de nationale wetgeving” (zie artikel 2, b) van deze richtlijn).

Om als student te kunnen worden beschouwd moet de derdelander dus aantonen dat hij is toegelaten tot het volgen van een voltijdse opleiding aan een hogere onderwijsinstelling. Deze studie mag eventueel worden voorafgegaan door een voorbereidende opleiding, maar er blijkt niet dat een loutere inschrijving voor een opleiding ter voorbereiding van hoger onderwijs, zoals een voorbereidend taaljaar,

volstaat, zonder dat tevens een bewijs van toelating voor het volgen van een opleiding aan een hogere onderwijsinstelling voorligt waarvoor het taaljaar een voorbereiding is.

In casu wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument.

Verweerder wijst er in zijn beslissing op dat verzoeker in 2012 naar België is gekomen om studies te volgen aan de Vrije Universiteit Brussel, meer bepaald de richting "*Master of science in management*". Verzoeker behaalde zijn diploma op 13 februari 2015. Verzoeker volgde daarna een postgraduaat programma "*information systems management*" aan de Odisee Hogeschool, maar volgens verweerder slaagde verzoeker tijdens het academiejaar 2017-2018 niet voor deze opleiding. Verweerder merkt op dat verzoeker voor het huidige academiejaar 2018-2019 enkel nog is ingeschreven voor een taaljaar Nederlands voor anderstaligen aan Linguapolis, het taalinstituut van de Universiteit van Antwerpen, terwijl de voormelde opleiding aan de Odisee Hogeschool een Engelstalige opleiding is. Hij stelt vast dat verzoeker geen enkele motivering voorlegde waarom hij dit taaljaar wil volgen en wat zijn studieplannen zijn in een volgend academiejaar, niettegenstaande op het inschrijvingsattest van Linguapolis duidelijk staat vermeld "*jaaropleiding ter voorbereiding van een academische studie in Vlaanderen*". Ten slotte stelt verweerder vast dat verzoekers verblijfskaart is vervallen op 31 oktober 2018.

Verzoeker betoogt dat hij de opleiding "*information systems management*" wel degelijk met succes voltooide. Verder stelt hij dat hij thans een taaljaar Nederlands volgt met het oog op het volgen van een Master in het informatiemanagement, opleiding die volgens hem volledig aansluit bij de eerder in het Engels gevolgde opleiding.

De Raad stelt allereerst vast dat het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker in het academiejaar 2017-2018 niet slaagde voor het postgraduaat programma "*information systems management*" aan de Odisee Hogeschool geen determinerend motief is. In geen geval blijkt dat verzoeker voor het academiejaar 2018-2019 nog een verderzetting van deze opleiding beoogde. Integendeel houdt verzoeker voor dat hij deze opleiding met succes heeft beëindigd. Deze studie moet in ieder geval als beëindigd worden beschouwd, hetgeen verzoeker niet betwist. In deze situatie blijkt in geen geval dat verzoeker nog dienstig naar deze opleiding kan verwijzen om te stellen dat de bestreden beslissing niet had mogen worden genomen.

De stukken van het administratief dossier leren dat verzoeker een verlenging vroeg van zijn verblijf als student op voorlegging van een verklaring van Linguapolis van 26 september 2018 dat hij voor het academiejaar 2018-2019 is ingeschreven voor de voltijdse opleiding "*Taaljaar Nederlands voor Anders-taligen in een academische context (PAVO) – jaaropleiding ter voorbereiding van een academische studie in Vlaanderen*". Zoals verweerder correct opmerkt in de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker hierbij verduidelijkte welke academische studie hij nog wil volgen, laat staan dat hij een attest voorlegde van toelating tot het volgen van de eigenlijke academische studie die hij nog beoogt. Verzoeker liet na een verder, gedetailleerd studieplan voor te leggen.

Verzoeker stelt thans dat hij beoogt zich na zijn taaljaar Nederlands in te schrijven voor de opleiding "*Master in het informatiemanagement*" aan de KU Leuven. Hij voegt een informatieblad over deze opleiding uit het onderwijsaanbod 2018-2019 van de voormelde onderwijsinstelling. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze informatie, laat staan een attest van de KU Leuven van toelating tot het volgen van deze opleiding, voorlegde bij zijn vraag tot verlenging van verblijf. Ook thans kan hij een dergelijk attest bovendien niet voorleggen.

Er moet ook worden geduurd dat een vreemdeling die vraagt om een verlenging van zijn tijdelijk verblijf als student deze aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Er kan in casu ook worden aangenomen dat verzoeker hiertoe alle mogelijkheden had. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte gegevens en stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag tot verlenging van het verblijf als student in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

Verzoeker betwist niet dat hij op 6 februari 2015 een diploma behaalde voor de opleiding "*Master of science in Management*" aan de Vrije Universiteit Brussel. Hij stelt verder zelf dat hij gedurende het

academiejaar 2017-2018 eveneens slaagde voor het postgraduaat programma “*information systems management*” aan de Odisee Hogeschool. Er kan dus worden aangenomen dat verzoeker deze studies intussen heeft beëindigd. Verzoeker liet verder na om in het kader van zijn aanvraag tot verlenging van het verblijf als student een attest van toelating tot het volgen van een andere voltijdse studie van een hogere onderwijsinstelling voor te leggen. Hij gaf zelfs niet aan welke studie hij dan nog beoogde. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat het louter volgen van een taalopleiding die is bedoeld als voorbereiding op hoger onderwijs op zichzelf kan volstaan om aan te tonen dat men nog als student zoals bedoeld in de toepasselijke wettelijke bepalingen is te beschouwen. Een taalopleiding kan hiervoor enkel in rekening worden gebracht voor zover het een voorbereiding is voor een specifieke opleiding aan een hogere onderwijsinstelling, terwijl verzoeker in casu in gebreke bleef aan te tonen dat de taalopleiding die hij nog volgt door hem is bedoeld als voorbereiding voor een welbepaalde hogere studie.

Het is verder niet betwist dat verzoeker tijdens zijn regelmatig verblijf een verlenging van het verblijf als student heeft gevraagd. Hiermee weerlegt hij de vaststellingen in de bestreden beslissing evenwel niet dat er op basis van de door hem voorgelegde stukken geen grond was tot verlenging van het verblijf als student, nu niet blijkt dat hij nog een concrete hogere studie volgt of beoogt, en het regelmatig verblijf intussen wel was verstreken.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de determinerende motieven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, het gevolg zijn van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. In de omstandigheden zoals hierboven geschetst, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij vaststelde dat niet blijkt dat hij nog een studie aan een hogere onderwijsinstelling volgt, of beoogt te volgen, en zijn verblijfskaart is vervallen op 31 oktober 2018, waardoor er grond was om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 58 en 61 van de Vreemdelingenwet of van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Aan de hand van zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij een rechtmatige verwachting kon koesteren dat hem op basis van de door hem ter staving van zijn aanvraag voorgelegde stukken een verlenging van zijn verblijf als student zou worden toegestaan. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 61, § 2, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*“-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur*

*“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*

*-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

...

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EU-recht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

De bestreden beslissing stelt dat met artikel 74/13 rekening zou gehouden zijn. Er wordt verwezen naar beweerde gegevens van het administratief dossier over gezins- en gezondheidssituatie van verzoeker.

Verzoeker betwist dat deze gegevens correct en actueel zijn.

Hij heeft wel een familieleven in België. Hij heeft een relatie met een Belgische. Ze zijn meer dan 3 jaren samen.

Verzoeker werd evenwel in dat kader nooit gehoord.

De beslissing grijpt terug naar de aanvraag die dateert van 2012 zonder een poging te doen om de actuele situatie van verzoeker mee bij de beslissing te betrekken.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2.2. De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu stelt verzoeker sinds drie jaar een relatie te hebben met een Belgische vrouw. Ter staving van de relatie beperkt hij zich evenwel tot het voorleggen van stukken die dateren van ruim twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissing en een drietal ongedateerde foto's. Hiermee legt verzoeker geen duidelijk begin van bewijs voor dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (nog) een liefdesrelatie had met een Belgische vrouw of van een beschermenswaardig gezinsleven op dat ogenblik. Hij toont hiermee nog niet aan dat hij het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat het beslissingsproces had kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Nu verzoeker niet met een duidelijk begin van bewijs aantoont dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (nog) een liefdesrelatie had met een Belgische vrouw, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij zich dienstig op een dergelijke relatie kan steunen om een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM of de materiële motiveringsplicht aan te tonen.

2.2.4. Een uiteenzetting ontbreekt verder bij de wijze waarop volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing het artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet is geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS